

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמועון יוסף הכהן ויוזפלד שליט"א רח' הרב סלנט 7, ירושלים, טל' 050-4102044

ירושלים עיה"ק תות"ב בבי"א. יום ו' עש"ק לסדר בלק לכבוד ... אחדשה"ט!
בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע.
"וידבר משה אל ראשי המטות... זה הדבר אשר ציוה ה'"
(במדבר ל, ב).

ה' וזה רצונו, שלא יתחכם ויעשה רצונו יתברך בפשיטות ותמימות. ויהי רצון שנוכה לך.
בברכת התורה וכמו"ם
שמעון יוסף הכהן ויוזפלד

ידוע ממרבית סוגיאיות התלמוד, שלפני שמתחילים לדון האם הדבר מותר או אסור, טהור או טמא, ואם חייב או פטור, מקודם עמלים הרבה לברר "במאי עסקינן" בדיוק. כי אי אפשר לדון מה דין דבר או מקרה מסויים לפני שמבררים היטב בדיוק במה מדובר, כי בהוספת פרט או בהשגות פרט של המקרה, גם הפסק עלול להשתנות. וכן נהוג עלמא, כששואלים למישהו באמצע הלימוד וכיצא האם הבין, והוא עונה שהבין בערך, אומרים לו "בערך - אין לו ערך". כי להבין בערך - פירושו לא להבין כלל או להבין חלקית, או בטעות, ודמיונות, ויש לדבר השלכות בהמשך. ולמה הדבר

התיקון הכללי

ואני בתומי (תהלים מא, יג).
ואני (בזכות) תומי - תמכת בי. כי ה' תומך תמימים, וכמ"ש בשמחת תורה בהקפה השביעית (תומך תמימים - הושיע נא). ותציבני לפניך לעולם - כי בזכות התמימות - זוכה לנצחיות. כי עיקר היהדות שדרכה זוכים לנצחיות היא ע"י תמימות, כמ"ש רבינו ז"ל (ליקו"מ ח"ב יב) שעיקר היהדות היא תמימות ופשיטות, והכמות אין צריכים כלל.

ואני בתומי. בזכות תמימותי, תמכת בי, בכל המצבים הקשים שעברו עלי. ותציבני לפניך והחזקת אותי, ושמתני שאתיציב על עמדי, בקומה שלימה. לעולם. היינו כל משך חיי האדם עלי אדמות בעוה"ז. א"נ שלא הפילו אותי מיהדותי, ואזכה לחיי לנצח.
(מתוך הספר "שי למורא" פרוש על תיה"כ)

פי זה תלוי בזה

"ויספר להם ה' את כבוד עשרו, ורכ בניו". פי זה תלוי בזה. וכמו שקתוב (איוב כ"א): "עֲתָקוּ גַם נִכְרוּ חֵיל, וְרָעַם נְכוֹן לַפְּנֵיהֶם וַצְּאֲצִיֵּיהֶם לְעֵינֵיהֶם". עֲתָקוּ גַם נִכְרוּ חֵיל, זה עשירות. על ידי זה ורעם נכוון וכו'. וזה שאמרנו רחל וְלֵאמֹר, (בראשית ל"א): "כי כל העשר אשר הציל אלקים מאבינו לנו הוא ולבנינו". לנו ולבנינו דיקא, כי עקר העשירות על ידי האשה, וזה תלויים הפנים פנ"ל. פי האשה היא עקר פחינת האילן, והעשירות הם הענפים של האילן, והפנים הם הפרות הנדלים בענפים האלו פנ"ל. וזה סוד, שאמרנו רבותינו, וְכֹרֵזִים לְבָרְכָהּ (פנ"א קמ"א ק"ט): "הגוזל את חברו באלו גוזל ממנו נפש בניו ובנותיו".

(ליקו"מ סט)

קול יעקב

וכמו שפירש רש"י בריש בחוקותי (ויקרא כו) והוא מהספרי אם בחוקותי תלכו, שתהיו עמלים בתורה אזי ורדפתם את אויביכם ובפרט ע"י התפילה וכמו שנבאר לקמן בעז"ה באריכות קצת, וכמ"ש הקול קול יעקב וגו'.

ועל כן בצאתנו למלחמה לא שמנו עיקר הדגש אם הוא איש גיבור ומלומד מלחמה אלא על צדקתו והיותו מנוקה מעון ואינו מתירא

מעבירות שבידו כי אינם אצלו כמו שמצינו אצל גדעון (שופטים ז) וכמ"ש חז"ל (מפ' נשא ט, ז) בשעה שאתם יוצאים למלחמה הוזהרו שלא יהי' בכם עון ניאוף וכו' ושלא יהיו בינינו ממזרים עיי"ש, כי לא כדרכיהם דרכינו, שזה בחי' משחז"ל (מד"ש שמואל כה) הצדיקים קרויים כלי מלחמה, וע"כ כשיצאו ב"י למלחמה דאגו שהעיקר דהיינו התפילה תתאפשר בצורה הכי מהודרת האפשרית וכמ"ש חז"ל (במדבר ב, ה) וכן אתה מוצא ביהושע כשהלך להחריב את יריחו א"ל יהושע עתידים אתם לעשות שם את השבת אל תרחיקו מן הארון יותר מן אלפיים אמה לכל רוח, למה, שתהיו רשאים לבוא להתפלל לפני הארון בשבת, וע"כ התפילה היתה תמיד במרכז החישובים של המלחמה והקרב שזה בחי' (שופטים ה) ויאמר אליה ברק אם תלכי עמי והלכתי ואם לא תלכי עמי לא אלך, וכי ס"ד שפחד לצאת למלחמה, אלא שלא סמך על תפילתו והתנה צאתו למלחמה בהתאמצות דבורה לתפילה וזהו אם תלכי עמי והלכתי (עיי' ב"ר מד - אם תלכי עמי (מתוך הספר "יש מאין" על ליקו"מ) לשירה והלכתי).

ויש להאריך, ואכמ"ל, וע"כ כשלומדים דבר תורה ובמיוחד בעניני הלכה - יש להתאמץ להבין הדבר הדק היטב המקרה - טעמו ומקורו. וזו בחינה אחת הנרמזת בפסוק "זה הדבר אשר ציוה ה'". כי זה נאמר על דבר שרואים בחוש ומראים לעומתו באצבע "זה". היינו שצריכים להתאמץ מאד מאד שכל דבר אשר ציוה ה' הנוגע למעשה להלכה, (ובודאי בדברים החמורים וכנ"ל) שיהא אצלו ברור ונהיר מהו רצון ה' בודאות, בכל מקרה ומקרה בבחי' "זה הדבר אשר ציוה ה'" וכנ"ל. והבחינה השנייה, והיא לא פחות חשובה מאשר הבחינה הראשונה. היא שאחרי שנתברר לאדם מהו רצון ה', שלא ינסה להתחכם ולסבב (און פארדרייען) באופן שיתאים הדבר לרצונו, אלא להיפך יתנהג בחמימות ופשיטות לעשות רצון ה' בחפץ שלם, והלא היא גודל מעלת התמימות והפשיטות המוזכרת הרבה מאד בספרי הקדוש ז"ל (ודלא כהחושבים ומסבירים בטעות ש"תמימות" היינו להיות בת יענה, או חצי שוטה, או מופקר, ומתרשל, אלא כנ"ל). וזה בחי' "זה הדבר אשר ציוה ה'", היינו כנ"ל, שאחר שברור לו שזה ציוה

מדרש

ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני גד. ילמדנו רבינו, כמה מתנות נבראו בעולם. כך שנו רבותינו, שלש מתנות ברא הקדוש ברוך הוא בעולם, חכמה וגבורה ועושר. זכה אדם לאחד מהן, נוטל חמדת כל העולם. זכה בחכמה, זכה בכל. זכה בגבורה, זכה בכל. זכה בעושר, זכה בכל. אימתי. בזמן שהן מתנות שמים ובאות מכח הגבורה של הקדוש ברוך הוא, אבל גבורתו ועשרו של אדם אינה כלום. שכן אמר שלמה, שבתי וראיתי תחת השמש וגו' (קהלת ט, יא). וכן ירמיה אמר, כה אמר ה', אל יתהלל חכם וגו' (ירמיה ט, כב). ומתנות אלו בשעה שאינן מן המקום, סופן ליפסק ממנו. [שנו חכמים, שני חכמים עמדו בעולם, אחד מישראל ואחד מאומות העולם. אחיתופל מישראל, ובלעם מאומות העולם, ושניהם אבדו מן העולם הזה ומן העולם הבא. שני גבורים עמדו בעולם, אחד מישראל ואחד מאומות העולם. שמשון מישראל, וגלית מאומות העולם, ושניהם אבדו מן העולם]. שני עשירים עמדו בעולם, אחד מישראל ואחד מאומות העולם. קרח מישראל, והמן מאומות העולם, ושניהם אבדו מן העולם. למה. לפי שלא היתה מתנתן מן הקדוש ברוך הוא, אלא היו חוטפין אותה להן. וכן את מוצא בבני גד ובני ראובן, שהיו עשירים הרבה והיה להם מקנה גדול ורחבו את ממונם וישבו להם חוצה לארץ. לכך גלו תחלה מכל השבטים, שנאמר, ויגלם לראובני ולגדי ולחצי שבט המנשי (דה"א ה, כו). ומי גרם להם. על שהפרישו עצמם מן אחיהם בשביל מקניהם. ומנין. ממה שקראו בענין ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני גד. (תנחומא ה)

תרבות אנשים טטאים

איתא במדרש (הובא ב"ספר חסידים" סימן קל"ז ובראשית חכמה" שער ענינה פרק ח'): 'בשביל שאמר משה לבני גד תרבות אנשים טטאים, נענש שכן בנו עבד לפסל מיכה' והדבר קשה, מה ענין זה של תרבות אנשים טטאים, לענש שלו שיעבד בן בנו עבודה ורה (פחות קי'): 'כל הדר בחוץ לארץ כאלו אין לו אלוה, ואמרו חכמינו, זכרונם לברכה (שפת צד): 'החושד בכשרים לוקה בגופו' ומשה היה חושד אותם שבני ראובן ובני גד אינם רוצים בארץ ישראל שום חלק, נמצא שאין להם אלוה בשביל זה נענש בן בנו שלא היה לו אלוה, כי הם כשרים היו בדבר, כי רצו לטל חלק בארץ גם בן כמוכא. (ליקוטי מוה"ר קמא תורה קד)

חלוצים לפני אחיהם

ארץ-ישראל הוא בחינת אמונה וקדשת הברית ובחינת שלמות לשון הקדש; וישראל שנבחרו מכל העמים, זכו לכלם. ומחמת שערך שלמות לשון-הקדש הוא על-ידי שמעלין הטוב שבתרגום גם-כן לתוכו, על-כן הכרחו שבטי ישראל לטל חלקם גם בעבר-הירדן, שהוא מבחינת לשון תרגום. ואדברא, אותם השבטים שבעבר-הירדן היו צריכים לעבר חלוצים לפני אחיהם לכבש את ארץ-ישראל, פי עקר המלחמה והנצחון הוא בבחינת לשון תרגום שמעבר טוב ורע, ואז קשמפילין הרע שבו ומעלין הטוב שבו ללשון-הקדש, על-ידי זה עקר שלמות לשון-הקדש שהוא בחינת קדשת ארץ-ישראל. וענין זה מרמז בדברי רבותינו ז"ל שאמרו: עולם ישלים אדם פרשיותיו עם הצבור שנים מקרא ואחד תרגום, ואפלו "עטרות ידיבן" שהם ערי עבר-הירדן, הינו אף-על-פי שהם בעצמם בחינת לשון תרגום, אף-על-פי-כן צריך לקרואם גם-כן שנים מקרא ואחד תרגום.

כלם יכרעו ויפלו לפניכם

כשהאדם חזק בדעתו מאד ויודע האמת לאמתו, ומבטל עצמו באמת להשם; יתברך בכל פעם ונכלל באחידותו; יתברך באמת, אזי אינו מתנרא גם מהמניעות הבאים עליו מבני-אדם, כמו שכתוב: 'ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם', וכמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק: "שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על איביכם" אפלו אין בכם אלא זכות "שמע ישראל", אל ירף לבבכם אל תיראו ואל תערצו מפניהם וכו'". הינו מאחר שיש בכם זכות שמע ישראל, שהוא אמונת היחוד, שהוא בחינת הבטול להשם; יתברך במסירת נפש, שוב אל ירף לבבכם אפלו מבני-אדם המונעים, פי בודאי הבחירה הפשית, ומי שהוא חזק בדעתו להסתכל תמיד על התכלית האמתית ולזכור באחידותו יתברך, שזהו בחינת "שמע ישראל" וכו', אז בודאי אין לו להתנרא עוד משום אויב ושונא, פי כלם יכרעו ויפלו לפניו.

עזה כמות אהבה

צריך שיהיה להאדם אהבה והשתוקקות ורצון חזק לה; יתברך ולהדבר שבקדשה שרוצה לעשות פי החשק שהוא בחינת אהבה צריך שיהיה כפי המניעה כפי"ל. וזהו: כי עזה כמות אהבה, קשה כשאל קנאה. שהאהבה והשתוקקות לה; יתברך ולעבודתו היא עזה וחזקה בעקשנות גדול כמות, הינו כמו התגברות המניעות שהם בחינת מות וסטרטא אחרת, פי כל המניעות נמשכין משם, הינו כפי המניעה בן האהבה והחשק עז וזקוק.

וזהו: קשה כשאל קנאה. כפי השאל שהיא הסטרטא אחרת שמפלת את האדם חס ושלום לשאל תחיתות, ואם האדם לא זכה לעמד כנגדה ונפל למקום שנפל, אפלו אם נפל לשאל תחיתות חס ושלום, לסטרטא דמותא חס ושלום. ואין בח בידו לצאת משם. אם אף על פי כן הוא עקשן בדעתו, דהינו שהוא עקשן בקרצון שאף על פי כן אינו מניח את הרצון לעולם וכוסף בכל פעם יותר לה; יתברך. וכל מה שמפילין אותו חס ושלום יותר. הוא כוסף לה; יתברך ולעבודתו בקרצון חזק יותר ויותר. פי הרצון הוא בידו בודאי לכסף על כל פנים בקרצון חזק לה; יתברך. ואזי אם הוא עקשן גדול בקרצון יש לה; יתברך התפארות גדול מזה, פי עקר ההתפארות הוא העזות והעקשנות של הרצון. ועל ידי זה יזכה בודאי סוף כל סוף לפעל מה שהוא רוצה להתקרב לה; יתברך. וזהו: שימני כחותם וכו'. הינו תפילין והתפארות מה שה; יתברך מתפאר עם ישראל, פי עזה כמות אהבה קשה כשאל קנאה שאנו אוהבין את ה; יתברך בחשק נמרץ ורצון חזק ואנו מקנאין קנאת ה; צבאות להגביר ולגלות האמת ולהנייע השקר אפלו בעמק הגלות הנה שהתגברה עלינו מאד מות ושאל רחמנא לצלן, דהינו הסטרטא אחרת, פי כפי התגברותם בן האהבה והרצון חזק כפי"ל.

(ליקוטי הלכות או"ח הלכות ברכת המזון ומים אחרונים הלכה ד אות כ)

למסור נפשו להתקרב

זה שאמר משה לבני גד ובני ראובן ולמה תניאון לשון אונאה וכמו שתרגם אונקלוס ולמה תונון? כי עבר הירדן בבחי' נוגה. כי א"י בחי' כלליות הקדושה וחוף לארץ בהיפך. ועבר הירדן הוא בבחי' ממוצע ביניהם בחי' נוגה שמעורב טוב ורע שמשם כל האונאות והטעיות. וע"כ אמר להם משה ולמה תניאון את לב בני ישראל? שתטעו ותונו את בני ישראל ח"ו מעבור אל הארץ. כי כל הטעיות נמשכים מבחי' נוגה. על כן השיבו לו שיעברו חלוצים לכבוש א"י היינו שימסרו נפשם בשביל קדושת א"י וע"י קדושת א"י בודאי יהיו ניצולים מטעיות ואונאות הנ"ל כי קדושת א"י וקדושת הצדיק האמת הם בבחי' אחת כמו שכתוב במ"א. ואז נתרצה משה להם והתנה עמהם תנאי זה שאם יעברו חלוצים לא"י יתן להם עבר הירדן. כי אז אין פחד כי ע"י מסירת נפשם לכבוש ארץ ישראל ע"י גם עבר הירדן בחי' נוגה נכלל בקדושה (בא"י) כי הצדיק בחי' א"י מכריע הכל לטוב, כשזוכין למסור נפשו להתקרב אליו אשרי לו. (ליקוטי הלכות חשן משפט הלכות אונאה הלכה ה אות מא)

להצלחת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובנשמות

להערות והארות 7658704 - 052
לקבלת העלון השבועי למייל ערו קשר
במייל netzah.meir@gmail.com

לעילוי נשמות

תמו נת אסתר ע"ה
נלב"ע מ"ז שבט
תנצב"ה.

נתן וצ'רנה כלאוור ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

לעילוי נשמת

אורי בן ניסים ז"ל

יריב בן מניה
חזרה בתשובה שלמה